

Welkom in de Vijfde Dimensie

Welkom in de Vijfde Dimensie

AdJan van Gils

ISBN: 9789402134551

© 2015, 'Welkom in de Vijfde Dimensie'

AdJan van Gils

www.iam-reizen.nl

info@iam-reizen.nl

Druk en coverontwerp: Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Welkom in de Vijfde Dimensie

Inhoudsopgave:

Omarmen	9
De Nieuwe Wereld	21
De Reiniging	56
Transformatie	66
De Koning	83
De Verlossing	111

Hij is zichzelf.
Hij heeft geen woorden nodig
om je de hand te reiken.
Wat Hij je aan te reiken heeft,
heb je al.
Vertrouw,
het is goed om te gaan.
Je bent al volmaakt.

Omarmen

*

‘Dat is wel opmerkelijk,’ zegt Vicky.
Het is acht uur in de avond. Er brandt een kaarsje bij de computer.

Vorige week had ik met Vicky een afspraak gemaakt, impulsief. In eerste instantie vond ik het vreemd dat ze de reading via skype wilde doen maar toen ze had gezegd dat afstanden niet bestonden, had ze me overtuigd.

‘Ik zie verschillende kleuren bij je. Ik zie oranje, donkerblauw, geel, roze. De meeste mensen laten mij maar één kleur zien. Het houdt in dat je meerdere kwaliteiten bezit. Je bent om het zo maar te noemen op meerdere vlakken inzetbaar. Klopt dat?’

‘Ja, dat klopt.’

‘En ik zie dat het vanaf je hartgebied naar boven toe, open is. Daar stroomt het, maar in je buikgebied is het mistig.’

‘Heeft dat te maken met een restje angst voor de confrontatie?’

‘Wellicht. Maar het kan ook een kracht zijn die je nog niet goed durft toe te laten. Het gevoel dat ik erbij heb is dat je jezelf wat meer moet neerzetten.’

Het toeval wil dat ik onlangs met Marloes voor de eerste keer in mijn leven een bedrijfje heb opgezet waarmee ik retraites ga organiseren in Andalusië en ik begrijp nu dat ik daarmee een eerste stap heb gezet in het neerzetten van mezelf. Maar ik voel ook dat het nog maar het begin is en dat het bedrijfje mij gaat helpen om in mijn kracht te komen.

‘Heb je nog vragen?’

Ik kijk op het digitaal klokje rechts onderin en zie dat het half uur bijna om is.

‘Ja. Ik heb al jarenlang last van een kramp, een soort spierpijn, in mijn kuit.’

‘Je rechter of je linker?’

‘Mijn rechter.’

‘Hoe is de relatie met je vader?’

‘Mijn vader?’

‘Ja. Kuiten staan in relatie tot je ouders.’

Ik denk aan mijn vader en aan de opluchting die ik voelde kort na zijn overlijden. Ik was toen twaalf jaar. Mijn vader was streng en conservatief en werkte dag en nacht. Na de begrafenis had het geleken alsof mijn weg was vrijgemaakt. Ik had geen gemis gevoeld of verdriet. Ik deel dit met Vicky.

‘Ga de komende tijd maar eens met je aandacht naar je kuit. Voel maar wat de pijn je wil vertellen.’

*

‘Heb je lekker geslapen?’

‘Heerlijk,’ zegt ze terwijl ze een hap neemt van haar yoghurt met muesli. Opeens worden haar ogen groter.

‘Wat heeft Boef nu in zijn bek?’

Ik kijk naar links, naar de poes. Er ligt een dode rat voor zijn poten. Ik loop ernaartoe en haal de poes aan.

‘Goed gedaan jongen.’

Opvallend genoeg blijf ik rustig. Tot aan ons vertrek uit Nederland, twee jaar geleden, had ik lange tijd terugkerende enge dromen gehad over ratten. Vanaf het moment dat we onze eigen droom gingen leven met ons project ‘Gaan in Vertrouwen’ en ons hart volgden naar het zuiden van Spanje, verdwenen ze.

‘Ik ruim hem wel even op,’ zeg ik.

Op het moment dat ik boven de rat hang en naar beneden buig, schrik ik terug. Marloes ziet wat er gebeurt.

‘Zal ik het doen?’

Ze weet van mijn angst.

‘Nee! Ik wil het zelf doen.’

Ineens schiet Boefje te hulp. Hij laat me zien dat ik niet bang hoeft te zijn voor de rat, neemt hem in zijn bek en legt hem buiten neer.

Gespannen loop ik naar het schuurtje toe en trek werkhandschoenen aan. Vervolgens pak ik een plastic zak, haal een keer diep adem, leg de plastic zak over de rat heen en rol hem erin. Ik voel het nog warme rattenlijf door het plastic en mijn werkhandschoenen heen. Op dat moment komt er vanuit mijn bekken een hevige angst naar boven die in mijn keel blijft hangen. Ik slik en terwijl ik met de zak naar de grote vuilnisemmer loop die bij het schuurtje staat, produceer ik een soort van ingehouden gehuil. Ik gooi de rat erin en sluit het deksel.

‘Gaaf het?’ vraagt Marloes nadat ik vijf minuten lang op het terras voor me uit heb zitten staren.

‘Nog nooit heb ik angst zo hevig ervaren,’ zeg ik met een trillende stem. Ik vertel haar hoe de angst zich van onder naar boven bewoog en uiteindelijk mijn lichaam verliet.

‘Ik vond het al zo moedig van je. Ik had niet verwacht dat je het zelf zou doen.’

‘Ik moest afrekenen met die angst.’

Langzaam maakt de spanning plaats voor opluchting. Er is iets vrijgekomen. Het verbaast me dat angst aan de ene kant zo overheersend kan zijn en aan de andere kant eigenlijk niets voorstelt.

Die week zie ik nog twee keer een rat, één keer een dode, één keer een levende. Ze jagen me niet meer de stuipen op het lijf. Zou de rat nu definitief uit mijn leven zijn verdwenen?

*

‘Het spijt me, papa, dat ik je zo lang genegeerd heb,’ zeg ik terwijl ik naar de foto op de schoorsteen kijk. Gisteren had ik de foto gevonden in een oud fotoboek en ik had hem meteen ingelijst om mijn vader weer een plek te geven in mijn leven.

Ik kijk naar zijn gezicht op de foto. Hij kijkt recht voor zich uit terwijl ik als kleine jongen naast hem zit en naar hem opkijk. Er is geen contact.

‘Dank je wel dat je mijn vader bent geweest,’ zeg ik nadat ik beseft dat mijn vader in wezen een man was met een goed hart.

‘Ik laat je weer toe in mijn leven.’

Sinds de reading met Vicky voel ik dat ik aandacht moet geven aan mijn vader en aan zijn rol in mijn leven. Ik wil onderzoeken of de verkramping in mijn kuit met hem te maken heeft.

Elke dag sta ik even stil bij de foto en probeer ik het gevoel toe te laten dat ik zijn zoon ben, maar het gekke is, er is geen gevoel.

Op een avond, net na zonsondergang, zit ik buiten op het terras. Ik probeer mijn vader te herinneren. Er komen beelden naar boven.

Ik zie mezelf als een kleine jongen naast mijn vader in de auto zitten. In zijn vrije tijd was hij een soort van SRV-man in het klein. Hij reed elke zaterdag een wijk in Breda en omdat de rest van het gezin of uit huis was of volgens hem belangrijkere dingen te doen had, moest ik mee. Ik had me daar zonder slag of stoot bij neergelegd. Mijn vader diende je te gehoorzamen.

Vervolgens zie ik een bang jongetje dat alleen in de auto achterblijft nadat zijn vader hem heeft opgedragen op de auto en de aanhangwagen te letten waarop twintig kratten bier staan. Ik voel nu dat het niet klopt om een klein kind op te zadelen met deze verantwoordelijkheid.

Ik zie mezelf voetballen met mijn vader in het park. Voor zover ik me kan herinneren, was dat de enige keer. Vanuit het heden beseft ik ineens dat ik me ongemakkelijk voelde tijdens het partijtje, alsof mijn vader toen al verder van me afstond. Het is een vreemde gewaarwording en verhelderend tegelijk. Al voor zijn overlijden bleek er dus een afstand te bestaan.

Kijkend naar de kleine jongen voel ik ineens een verlangen dat nooit zou worden vervuld. Mijn vader had in zijn jonge jaren veel en goed gevoetbald en ook ik was van kind af aan gepassioneerd geweest van het spel. Als ik moest voetballen

hoopte ik dat hij langs de lijn zou staan om mij aan te moedigen. Ik heb hem slechts twee keer gezien en toen kreeg ik ook nog eens commentaar. Mijn moeder, daarentegen, was er altijd, in weer en wind. Ik begrijp nu dat voetbal een jongensspel is en dat ik erkenning wilde van mijn grote voorbeeld op dat gebied, mijn vader.

Heb ik eigenlijk wel een vader gehad? vraag ik mezelf af. Ik keer naar binnen en ga met mijn aandacht naar mijn buik. Ik voel dat mijn vader wellicht op mij een remmende invloed heeft gehad tijdens mijn jeugd maar ook dat ik daardoor kon worden wie ik nu ben. Ik voel geen gemis aan erkenning meer, geen verdriet, geen band. Ik voel dankbaarheid. Ik ben dankbaar dat door zijn zaad, mijn moeder mij op de wereld kon zetten en dat hij naar vermogen alles heeft gedaan om mij het beste mee te geven. Hij had keihard voor zijn gezin gewerkt om het te onderhouden. Dat was zijn manier. Dat had hij van huis uit meegekregen, geen liefde.

Een dag later loop ik nog één keer langs de foto. Het is de laatste keer dat ik ernaar kijk. De pijn in mijn kuit heeft niet met de relatie met mijn vader te maken. Ik heb er in alle eerlijkheid naar gekeken. Het is afgerond. Ik kan er niets krampachtigs meer in ontdekken. Ik plaats de foto weer terug in het oude fotoboek en sla het dicht.

*

Enige tijd na het voorval met de rat, ga ik als begeleider mee op een innerlijke ontdekkingsreis. Het is een retraiteweek waarin ik net als de deelnemers mijn licht laat schijnen op mijn chakra's en op alle thema's die daarbij komen kijken.

Zittend in een kring op het gras worden we tijdens een meditatie door de inhoudelijk begeleidster meegenomen naar de wereld van de derde chakra. Ik voel een grote kracht in mijn buik, maar het lijkt alsof die kracht er niet kan of wil

zijn, alsof deze aan het zicht wordt onttrokken door een gordijn van voorzichtigheid.

Ik deel mijn ervaring met de groep. De inhoudelijk begeleidster krijgt ineens een ingeving.

‘Ben je bang voor je eigen kracht?’

Voordat ik er erg in heb, zeg ik ja. Vervolgens begin ik te huilen. Een oud verdriet, een oude pijn komt naar boven.

‘Ik heb het gevoel dat ik deze kracht eerder heb ingezet en dat ik daarop werd afgerekend en dat dát de reden is van mijn voorzichtigheid. Ik ben bang om opnieuw gekwetst te worden.’

De inhoudelijk begeleidster kijkt me meelevend aan. Na een korte stilte zegt ze:

‘Ga maar eens in gesprek met die angst. Zeg er maar eens hallo tegen.’

Zo heb ik het nog nooit bekeken. Je kunt dus ook in gesprek gaan met je angst, het de aandacht geven die het verdient in plaats van het weg te stoppen en het uit de weg te gaan.

‘Dat ga ik doen,’ zeg ik dankbaar.

*

Mijn voeten liggen in de schoot van Marloes. Ze heeft haar handen om mijn enkels gevouwen. Met gesloten ogen luister ik naar ‘Shamans Healing’. Ik laat me meevoeren door het ritme van de indianentrom. Het brengt me in een lichte trance.

Twee dagen geleden vroeg ik haar of ze samen met mij aan de pijn in mijn kuit wilde werken.

‘Natuurlijk,’ had ze gezegd en gisteren waren we begonnen met het voornemen dagelijks een sessie te doen.

Ik concentreer me op mijn kuit. Er wordt aan de spanning gewerkt, maar het is zo subtiel dat het bijna niet voelbaar is.

Na een half uur stopt de muziek en legt Marloes haar handen in haar schoot. Als ik mijn ogen open, kijkt ze me aan en vraagt:

‘Hoe was het voor je?’

‘Het was ontspannend,’ zeg ik.

‘Zag je nog een beeld of kwam er een bepaald gevoel naar boven?’

‘Nu je het zo vraagt. Ik zag een beeld van een jonge indiaan. Hij was helemaal alleen op een uitgestrekte vlakte. Hij had een middenscheiding in zijn donkerblonde haar en hij droeg een staart.’

Het beeld komt terug.

‘Ik zie nu ook een haarband en een veer.’

Het emotioneert mij. Ik denk aan de afgelopen dagen waarin ik zomaar uit het niets een paar keer had gehuild. Nu begrijp ik dat het met deze indiaan te maken heeft, alsof een oude bekende in mij tot leven is gekomen en om aandacht vraagt.

‘Ik zie nu ook achter de jonge indiaan een oude man verschijnen met een verweerd gezicht. Het is een stamoudste, een opperhoofd, een wijze, maar hij is niet fysiek bij de jongen. Hij is in een andere wereld en heeft lang grijs haar in een middenscheiding.’

‘Wat wil deze indiaan je vertellen?’

‘Ik hoor slechts twee woorden: Stilte en vrede.’

Ik heb de woorden nog niet uitgesproken of een intens en eeuwenoud verdriet komt naar boven. Ik voel de pijn van het in de steek gelaten worden. Marloes gunt me mijn verdriet.

Na tien minuten vraagt ze:

‘Wat wil jij tegen deze oude indiaan zeggen?’

In de heilige stilte die volgt, komt het volgende in me op:

‘Ik laat je weer toe.’